

Titel: LVII. Betænkning over

Citation: "LVII. Betænkning over", i *1915/1916: Betænkning (Landstinget)*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r29-shoot-chptrd1e52/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: 1915/1916: Betænkning (Landstinget)

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

LVII.
Betænkning

over

- A. Forslag til Lov om Rettens Pleje.
- B. Forslag til Lønningslov for forskellige af de i Lov om Rettens Pleje omhandlede Embeds- og Bestillingsmænd.
- C. Forslag til midlertidig Lov om offentlige Auktioner, der ikke er Tvangsauktioner.
- D. Forslag til Lov om Retsafgifter i Domssager m. m.
- E. Forslag til Lov om Udgifterne i Strafferetsplejen.
- F. Forslag til Lov om Tilvejebringelse af Lokaler for Østre Landsret, Sø- og Handelsretten i København og Københavns Byret m. m.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 30. Marts 1916).

Til A. Forslag til Lov om Rettens Pleje.

Det Forslag til Lov om Rettens Pleje, som i indeværende Samling er forelagt for Landstinget, afviger paa et Hovedpunkt fra Loven om Rettens Pleje af 26. Marts 1909, en Lov, som vel er vedtaget, men endnu ikke er traadt i Kraft. Fra Loven af 1909 afviger nemlig det foreliggende Forslag deri, at det gennemfører fuldstændigt Anklageprincippet paa alle en Straffesags Stadier og drager to vigtige organisa-

toriske Konsekvenser heraf. Hertil hører for det første den fuldstændige Adskillelse mellem Dommermyndighed og Politimyndighed, hvilken nu efter Loven af 1909 udenfor Hovedstaden er en Undtagelse (Grundlovens §§ 71 og 74, nye Grundlovs §§ 69 og 72), for det andet Oprettelsen af en særlig Anklagemyndighed, som med Bistand af Politimyndighederne tager Forfølgningen af Forbrydelsen for Domstolene i sin Haand*). Dette er i Forhold til Loven af 1909 noget nyt, der særlig med-

*) I en af Landstingets Udvalg over et tidligere hermed stemmende Lovforslag fremkommen Betænkning den 29. Maj 1914 udtaltes der af en Del af de daværende Udvalgsmedlemmer om denne Forskel mellem Loven af 1909 og den senere foreslaaede Gennemførelse af Anklageprincippet følgende: Utvivlsomt Udvalgenes Betænkninger m. m.

betegner denne Tilbagevenden til tidligere indtagne Standpunkter et betydeligt Fremskridt mod det dobbelte Maal, som i Strafferetsplejens Ordning maa være det ledende, paa den ene Side en retfærdig Behandling af en sigtet, men endnu ikke domfældt, paa den anden Side Samfundets Krav paa Retssikker-

fører Ændringer i 1ste og 4de Bog af Loven af 1909; men set i Forhold til tidligere Forhandlinger om en Reform af Retsplejen er det ikke noget nyt. An-

hed. Vel vilde det være en Ubillighed lige overfor Loven af 1909, om det miskendtes, at den med Hensyn til Maaden, hvorpaa den stiller den sigtede i en Straffesag, indeholder Frømskridt i Forhold til den nu gældende Ret. Efter nævnte Lov bortfalder det egentlig inkvisitoriske Forhør, og i Stedet træder en Afhørelse i den Forstand, som Anklageprincippet hjemler (Lovens § 748). Den sigtede udrustes allerede under de Domsforhandlingerne forudgaaende Rets- handlinger med Partsrettigheder, som Inkvisitionsprocessen, for hvilken den sigtede kun er Undersøgelsesgenstand, ikke Part, ikke kender (se Lovens §§ 714—716 og § 804 o. f.). Varetægts- fængselslets Anvendelse er mere betinget og begrænset, end det kan være i In- kvisationsprocessen (se Lovens §§ 763 og 773). Men paa Grund af den Omstæn- dighed, at Anklager og Dommer efter Loven af 1909 indtil Domsbehandlingen i større Sager i Regelen er den samme Person, løbes der ved denne Lovs Ord- ning uundgaaeligt den Fare, enten at de nævnte Goder, som tilsiges den sig- tede, bliver mere Skin end Virkelighed, eller at Retssikkerheden kommer til at lide ved Anklagerens Passivitet. Græn- sen mellem det inkvisitoriske Forhør og Anklageprocessens Afhørelse, Betingel- serne og Grænserne for Varetægtsfæng- selslets Anvendelse, Omfanget af og Und- tagelserne fra den sigtedes Partsrettig- heder kan — som de anførte Bud i Loven af 1909 noksom viser — langtfra altid fastsættes ved aldeles bestemte Lovregler. Meget ofte beror det her paa et Skøn efter de foreliggende Om- stændigheder. De Krav til Ugunst for den sigtede, som Anklageren ved Ud- øvelsen af dette Skøn finder sig be- rettiget og derfor ogsaa pligtig til som Anklager at gøre gældende, er det utænkeligt, at han selv som Dommer skulde underkende. Dommerkontrollen med Anklageren bliver da i slige Tilfælde intetsigende og den Ret, som er tilsagt, kun et Skin. Denne illusoriske Selvkon- trol kan Dommeren kun slippe fra ved at være mindre nøjeregnende med sin Pligt som Anklager, saa at han unnlader at foretage Skridt imod den sigtede, som han er berettiget og derfor i Virkeligheden

ogsaa pligtig at foretage. Men ved en saadan vidtgaaende Hensyntagen til den sigtede lider Retssikkerheden, hvis Vare- tagelse ved Loven af 1909 saa at sige alene er lagt i hans Haand. Der gives da, saa snart den sigtede skal opfattes som Part og udrustes med Partsrettig- heder, kun eet Middel til at naa til vir- kelig Ligevægt mellem de to Maal i Strafferetsplejen, Retfærdighed mod den sigtede og Retssikkerhedens Krav, nem- lig den gennemførte Sondring mellem Anklager og den kontrollerende Dommer, derfor Udskillelse af Politimyndigheden fra Dommermyndigheden, og Organisa- tionen af en selvstændig Anklagemyndig- hed, i hvilken Politimesteren indordnes som Led. Det er dette, som er sket ved det nu foreliggende Lovforslag i Over- ensstemmelse med alle ældre Forslag. Det er derved, at dette Lovforslag staa- saa betydelig højere end Loven af 1909 med Hensyn til en fyldstgørende Ord- ning af Strafferetsplejen. Dette mis- kendtes heller ikke af Landstinget, da det vedtog Forslagene af 1908 og 1909. Af de da stedfundne Forhandlinger frem- gaar det, at man ikke ansaa Opgivelsen af Anklageprincippet for en Vinding, men som noget, man gik med til, fordi den saa længe forhalede Reform af Retsplejen kun kunde naas paa Betingelse af dette og andre Afslag paa den fulde Gennemførelse af de ledende Grundsætninger. Man nøjedes da med Haabet om, at dette kun vilde være en Overgang, og at Udviklingen, særlig ved Bistand af det i Lovens § 1000 om- talte Udvalg, vilde føre til, at Manglerne ved Loven af 1909 blev afhjulpet. Man kunde yderligere slaa sig til Ro ved den Betragtning, at den Modsigelse, der ligger i at forene Anklager og Dommer i den samme Person, i alle Tilfælde, hvor Sagen fra Begyndelsen er rede og klar, navnlig paa Grund af en straks afgiven frivillig og troværdig Til- staaelse, ikke vilde fremtræde paa en Retsfølelsen stødende eller Konflikt med- førende Maade. Det er da kun i Over- ensstemmelse med Landstingets Opfat- telse ved Vedtagelsen af Forslagene i 1908 og 1909, naar det nu foretrækker det foreliggende Forslag, for saa vidt angaar Ordningen af Strafferetsplejen.

klageprincippet med de nævnte organisatoriske Konsekvenser er tværtimod hævet både i den ældre og i den senere Kommissions Forslag (Kommissionerne af 1868 og 1892). Det har været optaget i alle de Forslag til Retsplejens Reform, som indtil Samlingen 1906—07 har været fremsatte for Rigsdagen, og har her vundet Tilslutning i de Vedtagelser, der indtil nævnte Tidspunkt har fundet Sted fra begge Tings Side. Naar disse Lovforslag strandede uden at blive til Lov, var Grunden ikke Uenighed med Hensyn til Anklageprincippet og dets nævnte Konsekvenser, men den nu udjævnede Uenighed med Hensyn til Nævningernes Udtagelse. Det var først i det Forslag, der fremkom i Samlingen 1906—07, at Princippet og de nævnte Konsekvenser opgaves, saa man i Vedtagelserne af 1908 og 1909 lod sig nøje med at reformere Strafferetsplejen indenfor snævrere Grænser. Det foreliggende Forslag vender saaledes for saa vidt tilbage til, hvad der lige til Vedtagelserne i 1908 havde været begge Tings Standpunkt. — En videre Følge af Gennemførelsen af Anklageprincippet er denne, at Tallet af By- og Herredsretskredsene har maattet begrænses en Del (til 88), medens der saamtidig er oprettet et Antal særlige Politikredse (65).

Bortset fra denne Hovedafvigelse fra Loven af 1909 opretholder i øvrigt det foreliggende Lovforslag i Realiteten i alt væsentligt, hvad der allerede indeholdtes i hin Lov. Dette gælder særlig om den vigtige Del af Lovforslagets 1ste Bog, der handler om Nævningernes Udtagelse. I Modsætning til tidligere Forslag godkendte Loven af 1909 det Princip, at Dannelsen af Grundlisten for Nævningernes Udtagelse skulde ske ved en Kommission, ikke ved Folkevalg (Kommunevalg). Paa dette Princip har der under denne Sags Forhandling gennem Tiderne fra Landstingets Side altid været lagt den største Vægt, fordi Nævningernes Udtagelse kun derved betrygges mod at ske efter politiske Hensyn og mod deraf flydende Forvanskning af den Tanke, hvorpaa Nævningeinstitutionen hviler. Ved Lovforslaget, som det nu foreligger, er denne Regel fra Loven af 1909 opretholdt. Landstinget hilser denne Ordning med Glæde, idet derved en af de tidligere Anstødsstene for denne Sags endelige Ordning nu tør antages at være ryddet af Vejen. Den Ændring med Hensyn til Kommissionens Sammensætning, at Formanden for Landsretten er traadt i Stedet for Amtmanden, henholdsvis Overpræsidenten, forandrer intet væsentligt her i

for Loven af 26. Marts 1909. Dertil kommer, at der i Løbet af de Aar, i hvilke denne Lov kun har haft en Skintilværelse, har gjort sig en stærk Mistænning gældende hos Dommere lige overfor den Stilling, Loven tillægger dem i Straffesager, at være saamtidig Anklager og Dommer. Et kraftigt Udtryk har denne Mistænning givet sig i den Henvendelse, som Udvalget har modtaget fra Formændene i Rigets kollegiale Retter: Højesteret, Overretterne i København og Viborg, Kriminal- og Politiretten samt Sø- og Handelsretten i København. Næst at udtale, at der efter Retternes Formening trænges til en grundig og hurtig Reform af vor Retspleje, erklærer Formændene for disse Retter — hvad der i denne Forbindelse har særlig Betydning — „at det Rigsdagen for Tiden forelagte Forslag til en Reform utvivlsomt fortjener

Fortrinet fremfor den ved Loven af 26. Marts 1909 trafne Ordning saavel ved dets Bestemmelser om Adskillelsen af Domsmagten fra Administrationen som ved dets Bestemmelser om Indførelsen af en fast Anklagemagt". I Overensstemmelse hermed har endvidere Bestyrelsen for Underretsdommerforeningen i Skrivelse af 23. Maj 1914 udtalt, „at det Rigsdagen forelagte og af Folketinget vedtagne Forslag til Retsreform med dets Indførelse af Anklageprincippet i den kriminelle Retspleje og dets gennemførte Adskillelse af den administrative og dømmende Myndighed maa anses for et væsentligt og meget betydeligt Fremskridt fra den tidligere vedtagne Lov om Rettens Pleje af 1909, og man maa i høj Grad anbefale, at Sagen søges gennemført i indeværende Rigsdagssamling".

Forandringen maa snarest anses for principrigtigere og derfor som en Forbedring.

Et andet vigtigt Punkt, som Lovforslaget har tilfælles med Loven af 1909, er det Afslag i en Del af Mundtlighedsprincippet Gennemførelse, som ligger i den ret store Begrænsning af Bevisumiddelbarheden, der finder Sted saavel i borgerlige Sager som i Straffesager udenfor Nævningesager. Denne Begrænsning indførtes i Loven af 1909 og er senere fastholdt. At det er berettiget at tage visse Hensyn ved Bestemmelsen af det Omfang, hvori Mundtligheden bør gennemføres, anerkender Grundloven („saasnaert og saa vidt som muligt“). Der kan med Føje herved tages Hensyn til den tilvante og mindre bekostelige Ordning. En Udvikelse af Umiddelbarhedsprincippet kan, naar Forholdene maatte gøre det ønskeligt, og det maatte være stemmende med Tidens Krav, senere gennemføres. Et Hjælpemiddel dertil ligger i Lovforslagets § 1023 (Loven af 1909 § 1000), der indretter en staaende Institution med den Opgave at drøfte de Ændringer i og Tilføjelser til den gældende Lov, som der ved Lovens Anvendelse maatte vise sig Trang til. Herved er der givet betydningsfuld Plads for Udviklingens Lov.

I alle de nævnte Hovedpunkter frembyder det foreliggende Lovforslag saaledes en fyldestgørende Ordning af denne vigtige Sag.

Af de Afvigelser fra Ordningen af Nævningernes Udtagelse, som fandt Udtryk i Landstingets Betænkning af 1914, er der kun to, der har principiel Betydning; men begge disse kan Udvalget bifalde. Den ene er den alt omtalte Ombytning af Amtmanden (Overpræsidenten) med Formanden for Landsretten. Den anden er den i Lovforslagets § 85 foreslaaede Udskydelsesret ved Udtagelse af Nævninger for det enkelte Ting. Betænkningen af 1914 fandt det ikke nødvendigt at bibeholde denne Udskydelsesret. Men da det kan tjene til yderligere Betyggelse mod mulig Partiskhed, har Udvalget ogsaa kunnet bifalde denne Bestemmelse.

Nogle af Udvalgets Medlemmer mener at den, der en Gang er endelig frifundet under en Straffesag, ikke — bortset fra de Tilfælde, hvor Misligheder maatte have fundet Sted (§ 976, Nr. 2) — paa ny bør underkastes det store Onde, som en Straffefølgning er, medmindre der foreligger aldeles klart Bevis for hans Skyld. Disse Medlemmer mener derfor, at Bestemmelsen i § 976, Nr. 1. gaar for vidt i Retning af at indrømme Genoptagelse til Ugunst for den sigtede og kunde i og for sig meget ønske Bestemmelsen stærkere begrænset, overensstemmende med, hvad der er Tilfældet i næsten alle fremmede Lovgivninger. Men da der i øvrigt ikke er stillet Ændringsforslag til Lovforslaget, har de nævnte Medlemmer dog ikke anset det rigtigt nu at foreslaa Ændringer med Hensyn til dette Punkt.

I Samlingen 1913—14 blev der af det daværende Landstingsudvalg stillet en Række Ændringsforslag af sekundær Art om Forandringer i de enkelte Paragraffer. Det store Flertal af disse Ændringsforslag er taget uforandret til Følge i det nu af Folketinget vedtagne Lovforslag, medens Folketinget i enkelte andre har rettet nogle indløbne Ukorrektheder. Kun en af Folketingets Ændringer har noget større Betydning, nemlig den, som berører Lovforslagets § 17, 2det Stykke. Men ogsaa denne har hovedsagelig formel Betydning og giver ingen Anledning til Uenighed.

Særlig Omtale fortjener det Tilbehør til Lovforslagets Paragraffer, som indeholdes dels i Tavlen over By- og Herredsretskredsene, dels i Tavlen over Politikredsene. Begge Tavlerne er Dele af Lovforslaget, se henholdsvis Forslagets § 12 og § 109, dog med Adgang til at forandre de paagældende Kredsers Omraade ved kgl. Anordning.

De Forhandlinger om By- og Herredsretskredsenes Antal og Grænser, som førtes først i 1913—14 og derefter i 1915—16, har ført til, at Tallet i det foreliggende Lovforslag er sat til 88, hvilket Tal ikke uden særlig Lov kan forøges, se den tidligere omtalte Ændring i § 17, 2det Stykke. Grænserne for

disse Retskredse er i det foreliggende Lovforslag undergaaet to Forandringer i Forhold til det af Regeringen foreslaaede. Den ene gaar ud paa, at Delingen af Hjørring og Borglum i to Retskredse af Folketinget er opgivet, i Overensstemmelse med Tanken i § 17, 2det Stykke. Tallet er dog blevet det samme derved, at de to Kredse 59 og 60 er kommet i Stedet for den tidligere ene Kreds 59. Mod denne Ændring er der fra Udvalgets Side intet at erindre. Den anden Ændring gaar ud paa, at Hids Herred, der var foreslaaet forenet med Lysgaard Herred, er foreslaaet forenet med Silkeborg Købstad og Birk. Som de trykte Bilag (Nr. 5 og 6) viser, har Spørgsmaalet om den rette Plads for Hids Kreds givet Anledning til megen Uenighed. To Medlemmer af Udvalget, Jørgen Berthelsen og Hans Jensen, har særlig taget Ordet for at vende tilbage til det oprindelige Forslag. Der fremsbyder sig dog en Løsning af Sagen, der synes at kunne tilfredsstille de delte Meninger, nemlig ved Omlægning af Grænsen for nogle Sogne, der hører til Hids Herred. Under disse Omstændigheder har de nævnte to Medlemmer af Udvalget ikke fastholdt deres Ændringsforslag i nævnte Henseende, i det Haab, at en saadan Forandring i Retskredsens Omraade maatte kunne opnaas. En saadan Ændring kræver ikke Lov, men kan iværksættes ved kgl. Anordning. Udvalget forudsætter, at det vil blive gjort til Genstand for omhyggelig Overvejelse, om en saadan Grænseændring kan gennemføres uden at volde praktiske Ulemper.

Flere andre Ændringer i selve Tavlen har allerede tidligere været paa Tale, men uden at dette har ført til noget Resultat. Udvalget finder ikke tilstrækkelig Grund til nu at forandre sin Opfattelse. Det gælder saaledes med Hensyn til Opretholdelse af Holsteinborg Birk som selvstændig Retskreds, om de fornyede Andragender, som Odense Byraad har tilsendt Udvalget, og om visse større Omlægninger, som antydes med Hensyn til Gjørding-Malt Herredskreds (Vejen). Om mindre Forandringer

i Retskredsens Omraade, hvorom der er andraget med Hensyn til Ning Herred i Forhold til Hads Herred (Odder), og hvortil endelig ogsaa Spørgsmaalene vedrørende Odense og Gjørding-Malt Herreder hører, kan det forudsættes, at disse Spørgsmaal vil blive gjort til Genstand for fornøden Overvejelse ved Udfærdigelsen af den kgl. Anordning, hvortil herhen hørende Spørgsmaals Afgørelse er henvist.

Udenfor den med Hensyn til By- og Herredsretskredsens Tavle truffne Lovordning staar alt, hvad der angaar Tingstedernes Bestemmelse. Ændringer i saa Henseende er ved Lovforslagets § 19 med visse nærmere Forpligtelser henviste til i sin Helhed at afgøres ved kgl. Anordning, henholdsvis af Justitsministeren, baade hvad angaar Hovedtingsteder, Bitingsteder og Afdelinger af Retternes Embedskontor. Det følger heraf, at den Orden, hvori paa Tavlen flere Stedsangivelser findes angivet for den enkelte Retskreds' Vedkommende, ikke medfører nogen Begrænsning i den kgl. Anordnings Frihed til at bestemme, hvor en Retskreds' Hovedtingsted lægges. En saadan Indskrænkning i den kgl. Anordnings Frihed følger saaledes heller ikke af den Omordning af Stedsangivelserne i Tavlen Nr. 16, ved hvilken ifølge en af Folketinget vedtagen Ændring Skelskør har faaet Plads foran Korsør. Den stedfundne Forandring i Stedsangivelsen har givet Anledning til en Henvendelse til Udvalget fra Korsør Byraad, hvori vægtige Hensyn til den Betydning, Korsør Købstad har fremfor Skelskør ved de hyppige, ofte hastende judicielle Akter særlig i forefaldende Søsager o. l., fremhæves (se Bilag 8). Udvalget har den samme Opfattelse, at det vilde medføre mange Ulemper, om Hovedtingstedet henlægdes til Skelskør fremfor Korsør. Udvalget henleder den afgørende Myndigheds særlige Opmærksomhed herpaa.

Med Hensyn til andre Henvendelser om Tingstedernes Plads henledes i øvrigt Opmærksomheden paa Andragendet om Hovedtingstedets Flytning fra Holsted til

Vejen, om eventuelle Bitingsteder i Odense By og om Bitingsted i Holsteinborg Birk. I sidstnævnte Henseende bemærkes, at et Bitingsteds Oprettelse i dette Birk ifølge § 19, 1ste Stykke, skal finde Sted, naar — som det kan forudses — Tingstedet for dette i Tavlens Nr. 16 indlemmede Birk ikke bliver i dette Birk.

Med Hensyn til Tavlen over Politikredsene sætter de i 1913—14 og 1915—16 stedfundne Forhandlinger ligesom Lovforslaget Tallet til 65. Med Hensyn til Politikredsenes almindelige Omraade er der af Folketinget kun foretaget een Ændring, nemlig svarende til den, der er foretaget med Hensyn til Hids Herreds Plads i Retskredsene. Under Hensyn til, hvad der om den tilsvarende Retskreds ovenfor er bemærket, bliver der heller ikke ved den tilsvarende Politikreds' Omraade Spørgsmaal om nogen Lovændring. Det henstilles til Overvejelse, hvorvidt en tilsvarende mindre Forandring af Grænsen er praktisk med Hensyn til Politikredsen (§ 109) som med Hensyn til Retskredsen (§ 12).

Ved Forhandlingerne i Landstingsudvalget 1914 stillede nogle Medlemmer af det daværende Udvalg et principalt Forslag om Førelse af Politikredsenes Tal til 78 samt en Bestemmelse om, at for saa vidt der findes en Købstad i Politikredsen, skal Politimesteren have Hovedkontor i denne. I Overensstemmelse hermed har et Medlem, Oluf Jensen, af det nuværende Landstingsudvalg rejst Spørgsmaal om at genoptage disse Forslag med Hensyn til Politikredsenes Tal og eventuelle Hovedkontor. Det paagældende Medlem finder yderligere Lovforslagets Bestemmelser i § 109, 1ste Stykke, i flere andre Henseender ufyldstgørende og finder de Mangler, han paaanker, ikke tilstrækkelig afhjulpne ved de i Justitsministeriets Skrivelse af 30. April 1914 (Stykkerne S. 35) meddelte Oplysninger. Senere udførligere Oplysninger i saa Henseende foreligger ikke. Dette Medlem af Udvalget tillægger en mere gennemgribende Ordning af Politivæsenets Ordning dels i Almindelighed dels med Hensyn til dets Betydning

for den nye Retspleje en saadan Vægt, at han ikke mener at kunne forsvare at undlade at fremdrage dette. Men da det bebudes, at der, saa snart Forholdene tillader det, vil blive nedsat en Kommission herom, og en Fremdragelse af enkelte Punkter ikke vil kunne blive fyldestgørende, stiller han ikke nu herhenhørende Ændringsforslag, men forbeholder sig, naar Lovforslaget kommer til anden Behandling, at fremstille de Mangler, han i saa Henseende forefinder, hvilke han saa haaber i den bebudede Kommission vil blive drøftet i deres hele Omfang.

Udenfor de til Bestemmelserne i Lovforslaget om Rettens Pleje hørende Punkter har der paa given Anledning fundet Samraad Sted med Justitsministeren om forskellige Anliggender, som i øvrigt har Betydning for dette Lovforslag.

Et Udvalg af Sagførerforeningen har forebragt Udvalget forskellige Oplysninger angaaende Retsbetjentfuldmægtigernes private Praksis og udtalt Ønsket om en Lovordning med Hensyn til dette Forhold. I saa Henseende har Udvalget med Tilfredshed erfaret, at der, saa snart Forholdene tillader det, vil blive nedsat en Kommission til Ordning af dette Forhold i sin Helhed.

Fra „Dansk Politiforening“ er ved Bestyrelsen forebragt Ønsket om en omfattende Ordning af Politivæsenet ved en Kommission. Det meddeltes, at Nedsættelse af en saadan Kommission er lovet og vil finde Sted, saa snart Forholdene tillader det. Det vil blive taget under Overvejelse, om det kan fremme Sagen, hvis denne og den foran omtalte Kommission forenes til en fælles Kommission.

Private Sagførere har rejst Spørgsmaal om Sagføreres Ret til at have Kontor mere end eet Sted, særlig under de nye Forhold, som en Lov om Rettens Pleje vil medføre. En Skrivelse af 21. d. M. fra Justitsministeren (Bilag 1) besvarer Sagen for den gældende Rets Vedkommende. Det vil blive overvejet, hvorledes Sagen herefter stiller sig eller eventuelt kunde ændres ved en ny Lov (se §§ 126 og 130).

I Anledning af en Henvendelse fra 5 Politiasistenten om Adgang til Ansættelse i Embede som Politimester efter Retsplejereformen er det meddelt, at Lovforslaget ikke aabner Adgang hertil for nogen, som ikke er i Besiddelse af de lovbestemte Betingelser (§ 109, 2det Stykke).

I Henhold til det ovenfor bemærkede indstiller Udvalget Forslaget til Lov om Rettens Pleje til uforandret Vedtagelse, idet dog Medlem af Udvalget *Oluf Jensen* ikke kan stemme for Forslaget, men ved dets anden Behandling forbeholder sig nærmere at motivere sin Stilling til samme.

Til B. Forslag til Lønningslov for forskellige af de i Lov om Rettens Pleje omhandlede Embeds- og Bestillingsmænd.

I det paa Grundlag af Forhandlingerne 1913—14 fremsatte Lovforslag er der af Folketinget vedtaget dels to Ændringer i Lovforslagets Paragraffer, dels nogle Ændringer i de dertil knyttede Tavler. I § 5 er der foretaget en til Ændringen i Lovforslaget om Retsplejens Ordning § 17 svarende Ændring, til hvilken Udvalget, som paa sit Sted omtalt, har sluttet sig. Dernæst er i § 9 Bestemmelsen om en 3die lavere Lønningsklasse for Politimestre fjernet. Herimod har Udvalget intet at ændre. Hvad Tavlerne angaar, er Tavlen for Politimestre som Følge heraf undergaaet den Forandring, at de 9 før til Politimestre af 3die Lønningsklasse henførte er overflyttede til 2den Lønningsklasse (Tavle D). I Tavlen for Dommere er der for at tilvejebringe et mere ligeligt Forhold sket den Ændring, at Tallet af Dommere i 1ste Lønningsklasse er gaaet ned fra 57 til 51, medens Tallet for Dommere af 2den Lønningsklasse er steget fra 41 til 48. Den større, paa Retskredeenes Folketal hvilende Ligelighed giver ikke Anledning til Bemærkninger. Kun ligger det i Forholdets Natur, at betydeligere Forskydninger i Folketallet kan foranledige Ændringer i Førstefordelingen ved en-

kelte Lovforandringer. Ad administrativ Vej kan saadan Ændring ikke foretages.

Et Ønske, udtalt af Underdommerforeningen om en Ændring i Sammensætningen af det ved § 20 indrettede Raad (de 5 Retsformænd) har ikke fundet Tilslutning hos Udvalget.

Lovforslaget indstilles til uforandret Vedtagelse.

Til C. Forslag til midlertidig Lov om offentlige Auktioner, der ikke er Tvangsauktioner.

Lovforslaget indstilles til uforandret Vedtagelse.

Til D. Forslag til Lov om Retsafgifter i Dømsager m. m.

Heller ikke med Hensyn til dette Lovforslag er der foretaget Ændringer i det Forslag, som med ganske uvæsentlige Ændringer er fremgaaet af Forhandlingerne i 1913—14.

Lovforslaget indstilles til uforandret Vedtagelse.

Til E. Forslag til Lov om Udgifterne i Strafferetsplejen.

I det af Forhandlingerne 1913—14 fremgaaede, i 1915 fremsatte Lovforslag er der af Folketinget indført en Ændring i § 3, der gaar ud paa, at Københavns Kommune godtgør Statskassen Halvdelen af den Løn, som udredes til de 9 Politifuldmægtige, som er til Hjælp for Politidirektøren ved Paatale af Straffesager, se Forslag om Rettens Pleje § 108, 2det Stykke. Det hertil for Københavns Kommunes Vedkommende medgaaende Beløb udgør 13,500 Kr. Udvalget kan tiltræde dette Forslag. Det bliver i øvrigt efter Forslaget om Rettens Pleje § 108, 1ste Stykke, staaende ved Magt, at det forbeholdes at underkaste Bestemmelserne om Statens Tilskud til Københavns Politi et Gennemsyn.

Lovforslaget indstilles til uændret Vedtagelse.